

Miroslav Beblavý - Grimial Scheytan

Na Bráne bolo napísané zlatými písmenami:

Gue feqew miwei stix re Grimial Scheytan, driewzu, we fesility per.

Vojdi jednou z piatich Brán k Večnosti, pútnik, ak máš odvahu.

Qwaru-mtreis uprel svoj pohľad na zlatisté krídla čarovných dverí, ktoré sa pod tlakom slnečného vetra otvárali.

'Musí byť na mňa pekný pohľad,' pomyslel si s trpkosťou. 'Ja celý v čiernom, dvojmetrový trpaslík, oproti stovky metrov vysokej Bráne, ktorá sa leskne v lúčoch vychádzajúceho slnka. A pritom som sem prišiel s úmyslom ju poraziť.' Slnko za Mtreisovým chrptom, rozčarované tým, že Večnosť pred ním odhaľuje svoje tajomstvo tak pomaly, vyslalo viac žeravého dychu, ale Brána k Večnosti sa otvárala rovnako pomaly a majestátne ako predtým.

Mtreisovho koňa podráždil prúd horúceho vzduchu, mykol sa a zaerdžal.

'Prečo sme tu, pane?' pýtal sa s tichou výčitkou. 'Prečo nehľadáme nové dobrodružstvá niekde v krajoch, kde vládne Život? Chceš hádam odísť už teraz na Večnosť?' Pohladel ho a spýtal sa sám seba:

"Prečo som vlastne tu?"

Dôvody, ktoré uvádzal sám sebe, boli naraz malicherné, preto sa vnoril do spomienok, aby načerpal silu.

* * *

Nie je to tak dávno, čo meno Qwaru-mtreis vyvolávalo u niektorých strach, u iných radosť, ale poznal ho každý. Bol známejší ako väčšina kráľov a mágov.

Všeobecne sa používalo iné jeho meno. Rodové meno Qwaru znamená Slaboch, čo sa k nemu vôbec nehodilo. Volali ho Mtreis Parqful- Mtreis Ten, ktorý nepozná strach.

Narodil sa v Diegro-waqur, bohatej krajine na východe Asfalasu, v rodine nie príliš majetných šľachticov. Nemal si prečo vážiť svojich rodičov.

Matka bola archetypom ženy- bosorky. Tvrdou rukou viedla domácnosť, v ktorej bolo dôležité len jej pohodlie. Otec bol slaboch a nikdy sa jej nevedel postaviť. Všetko, čo dokázal, bolo celé dni spomínať na slávnú históriu rodu.

Už malý Mtreis vedel, že si bohapusto vymýšľa, inak by nemohli dostať prídomok Qwaru.

Keď si myslel, že je dostatočne starý na to, aby sa pretíkol svetom, ušiel z domu, ale noc predtým podrezal matku.

Nebál sa. Už v detstve nikdy pred nikým nesklonil hlavu a nemal to v úmysle ani teraz.

Stal sa zlodejom, členom najnezávislejšej kasty. Mali len dve posvätné zásady, ktoré každý zaručoval sám sebe vlastným životom:

Nikdy neporušíš dané slovo! a Vždy budeš bojovať proti mocnostiam pekelným!

Mtreis prisahal, že ich bude dodržiavať a zvyšok života sa nimi riadil. Vošli mu do krvi a vedel, že nech by ich mal porušiť, radšej zomrie.

Naučil ich ho starý majster, ktorý si preto, aby dodržal slovo, nechal odťat obidve ruky. Mtreis si ho nesmiernie vážil a vždy, keď dostal chuť porušiť ich, spomenul si na jeho slová:

"Mtreis, mám ťa rád ako syna. Nemysli si, tieto zásady nie sú samoučelné. Každý, kto ich poruší, sa po smrti dostane do moci pekelných síl a v ich smrtiacom náručí sa bude naveky pražiť."

Mal talent, ale nechcel pri tom to povolanie zostať navždy. Keď nashromáždil dostatočné množstvo zlata a v Diegro-waqur mu už pod nohami horela pôda, s takým srdcom odišiel do druhého najväčšieho kráľovstva Asfalasu, Griesqu.

Griesqus mal pre neho jednu nesmiernu výhodu. Dôležité tu boli len peniaze a schopnosti.

Zakrátko sa stal jedným z najväznejších mužov krajiny. Mal všetko, čo si smrteľník môže priať: ženy, ktoré nemiloval, peniaze, ktoré nepotreboval a slávu, o ktorú nestál.

Nudil sa. Vtedy v zapadnutej krčme, kde ho nepoznali a mohol ešte kludne popíjať ako jeden z mnohých, natrafil na Siriele-miriem.

V mužských šatách bola neodolateľná. Dlhé čierne vlasy, ktoré sa ako jedovaté hady plazili po chrbte, občas zabúdili aj na územie belostnej tváre s dvoma horiacimi temnohnedými diamantmi, v ktorých sa odrážal lesk sviecí a lúče jeho pohľadov.

Čím ho ale upútala najviac, boli rysy tváre. Mala ich jemne rezané, božský sochár sa s ňou určite hral niekoľko mesiacov, každá línia dokonale nadväzovala na inú a len v jemnučkých vráskach okolo očí sa zračila múdrosť.

Podišiel k nej:

"Mohol by som sa vám predstaviť, vzácna pani? Som Mtreis Parqful, k vašim službám."

"Volám sa Siriele-miriem. Mnoho som už o vás, Mtreis, počula. Je pravda, že ste..."

Bol očarený. Mal pocit, že mu vidí do duše a hovorí presne to, čo chcel, aby mu žena hovorila. Žiadne hlúpe lichotenie, kultivovanou a jemnou rečou sa ho pýtala na súboje, ktorými sa v duchu najviac hrdil.

V noci sa s ním rozlúčila a sľúbila, že zajtra príde znovu. Nasledujúci týždeň žil len pre večery s ňou. Na konci týždňa splnila všetky jeho sny a zaspával po jej boku s predstavou, že teraz má pre koho žiť a koho chrániť.

Ráno, potom prišlo ráno. Na tie sekundy po prebratí sa zo spánku, keď sny padali do nekonečných priepastí, lámali sa na ostrých výčnelkoch pravdy a úlomky sa zabodávali do mozgu, nezabudne.

Nebola tam. Zmizla. Len biely pergamen, pribodnutý na dverách, hlásal:

"Mtreis, we fesility per ed loqwer men, sarwe Grimial Scheytan."

"Mtreis, ak máš odvahu a miluješ ma, hľadaj Bránu Večnosti."

V Griesqu nikto nepoznal Bránu Večnosti. Cestoval po svete, prehľadával hnijuce listiny v archívoch, ale nenachádzal, čo hľadal. Mnohokrát túžil prestať a vrátiť sa domov, ale urobil to len raz. Keď nerozmýšľal nad tým, kde by ju mohol nájsť, dušu sputnávala mučivá bolesť, symfónia smútku za Miriém, menom, ktoré nikdy nahlas nevyslovil a telo sa otriasalo túžbou za ňou tak silno, že nevládal ani spať.

Na cestách vykonal toľko hrdinských činov, že sa stal jedným z najznámejších ľudí a o tom, že hľadá Bránu Večnosti, vedeli všetci.

Preto ho až tak nezarazilo, keď jedného dňa vošiel do izby v hostinci, kde práve býval, vysoký, ale zhrbený muž, ktorý sa stále obzeral dookola.

"Čoho sa bojíte, človeče?" oslovil ho Mtreis. "Kto by sa odvážil ublížiť vám v mojej prítomnosti?"

"Pekelné mocnosti sa neboja ani vás, pane. Raz si ma vezmú, a ani vy im v tom nezabránite."

Ale nejde o to. Chcete vedieť, kde je Brána Večnosti. Mám doma tento pergamen, kde sa o nej hovorí len toto:

"Bránu Večnosti kto hľadá, blázon je, ale pomôžme mu v ceste do pekla."

Na brehu Východných morí hľadaj ju, kde Stratená rieka tiekla."

* * *

A tak sa ocitol tu. Mesiace ešte hľadal Stratenú rieku, ale cítil, že je pred cieľom a pokračoval s neústupnosťou svojej povahy.

Dnes sa ocitol pred horským masívom neďaleko oceánu a vychádzajúce slnko sa dralo dovnútra.

Brána Večnosti sa otvorila. Mtreis bol v rozpakoch. Jeho jediným cieľom bolo nájsť Bránu. Nad tým, čo bude ďalej, neuvažoval.

Je na mieste. Má vstúpiť, alebo čakať na Siriele-miriem (to meno sa tak sladko rozplývalo na jazyku)?

Snažil sa nazrieť do Večnosti spolu so slnkom, ale pre neho bola uzavretá, videl len tmú.

Nemusel dlho uvažovať. Počul dunieť kopytá na kamennej dlažbe, dôverne známy zvuk z Griesqu. Ale počul ho spoza Brány.

Jazdci sa blížili k nemu. Rozoznával jednotlivé kone, bolo ich asi desať.

Z tmy sa vyrútila ako prvá Miriém. Vôbec sa nezmenila, len oblečená bola inak ako vtedy. Mala vysoké čierne čižmy, krátke červenočierne nohavice, tmavú košeľu a uhľovočierny plášť, ktorý vial ako neskutočná zástava.

Vrhla sa k Mtreisovi a pobozkala ho. Objal ju a vôbec si nevšimal ostatných. Cítil radosť, nesmiernu extázu, mal chuť kričať, že teraz má prečo žiť a že bude život roky vychutnávať pomalými dúškami.

Radosť prerušilo jemné bzučanie v hlave. Poznal ho. Takto sa ohlasovala intuícia, neoklamateľný cit, ktorý hlásil, že čosi nie je v poriadku.

Zmätene sa poobzeral. Ostatní jazdci sa už vynorili z tmy Večnosti a obkolesili ich.

Boli to všetko ženy oblečené rovnako ako Miriem, len v menej vyzdobenejších šatách.

Hľadeli na neho so zmesou zvedavosti a výsmechu, ktorý bol len nepatrný, ale kalil atmosféru.

Nevládal rozmýšľať, bzučanie sa stupňovalo a kričalo známú výzvu:

"Uteč!"

Prvýkrát v živote ju neposlúchol. Bola nezmyselná, nemohol utiecť teraz, keď našiel zmysel svojho života. Chcel však utíšiť intuíciu a spýtal sa kontrolnú otázku:

"Čo tu robíš, Miriem? Kto vlastne si?"

Vedel, akú odpoveď si praje a nepochyboval, že ju dostane. Brána je bezpochyby vchodom do jej zámku, síce obrovského, ale ľudského.

Pozrela na neho s úsmevom:

"Mýliš sa, Mtreis. Toto je naozaj Brána Večnosti, Grimial Scheytan. Ale to je len jednostranný preklad. Scheytan znamená aj diabol a ty stojíš pred Bránou Pekiel. Ale veď peklo a večnosť je jedno a to isté."

Nebol ani tak vyvedený z miery telepatiou, každý trochu lepší čarodejník ju poznal, ale už v škole zlodejov v Diegro-waquer ho naučili spôsob, ako sa ochrániť pred čítaním myšlienok. Rovnako im však povedali, že kúzlo neplatí len pre jedného tvora.

Dal si to dokopy so slovom Scheytan a ustúpil. Bzučanie pohaslo, už nepotreboval tušenie, mal istotu.

"Ty si Waqrelus Scheytan, Pán Pekiel," povedal a oblizol si suché pery. "Ale čo chceš odo mňa?"

Keby sa nesmiala tak zvonivo a krásne!

"Opäť sa mýliš, som Waqrelus Scheytan, ale Pani, nie Pán Pekiel a teraz, tak ako predtým, vidíš moju pravú tvár. Mýliš sa aj vo svojich myšlienkach, nevylákala som ťa sem, aby som ťa zabila, alebo odvliekla do Pekla. Keby som to chcela urobiť, nikto by mi v tom nezabránil ani v Griesqu. Zaujal si ma, Mtreis, ako prvý človek. Chcela by som ťa mať pre seba, alebo byť celá tvojou. Nebudem ťa nútiť, rozmysli si to sám, ale pamätaj si na to, ako ti bolo bezo mňa a ako so mnou."

Obrátila koňa a postavila sa doprostred Brány. Ostatné spoločníčky vcválali do Brány a zmizli.

Mtreis vytiahol posledný argument svedomia:

"Nemôžem ísť s tebou, inak by som sa musel zabiť. Dal som prísahu a tá je mi posvätná."

Po jej porušení by som nevedel žiť rovnako ako bez teba."

"Ach, myslíš si, že som na to dávno nemyslela. Prečo som ťa sem asi pozvala? Keď vojdeš Bránou, prestaneš byť smrteľníkom, staneš sa Večným, tak ako ja. Už nebudeš živý."

Tak zaplatíš za porušenie prísahy. Je to jednoduché. Poď!"

Usmial sa. Také krásne riešenie. Zaplatí za porušenie a zároveň bude môcť byť s Miriem.

Zrazu Miriemina tvár skamenela hnevom a hrôzou a v tej chvíli Mtreis pocítil nápor chladného vetra a videl Majstra, ako hovorí:

"Vždy budeš bojovať proti mocnostiam pekelným, musíš to odprisahať. Nech by ti sľubovali čokoľvek, nikdy sa s nimi nespájaj; ich odmenou je večné utrpenie."

Zaváhal, ale horúci vietor z Brány odvíal predstavu a on neváhal.

Vybral sa za šťastím. Tesne predtým, ako vstúpil do Brány, spomenul si na slová:

"Dokonalý kompromis a dokonalé šťastie sú len ilúzie, ktoré ti vnútili nepriatelia, aby ťa ukolísali."

Keď sa Majster mýlil v tomto, a Mtreis nepochyboval, že sa mýlil, pretože teraz na vlastnej koži cítil, že dokonalý kompromis a šťastie dosiahol, nemal pravdu ani v ostatnom.

S čistým svedomím vstúpil a obklopili ho démoni.

* * *

Majster, ktorý v skutočnosti nebol z tohto sveta, sa v tej chvíli rozplakal.

"Dostala si ma, Miriem. Miloval som ho ako otec svojho syna. Vyhrala si stávkku. Videl som, že tam vstúpil dobrovoľne, bez psychického ovplyvňovania. Čo chceš ako výhru?"

Miriem ho počula, aj keď bola ďaleko, veľmi ďaleko a jej smiech sa rozlieval všade dookola, "Nechajte ma, Pane, tešiť sa chvíľku z toho, že nie ste až tak všemocný. Keď som s vami uzavierala stávkku, ani ja som neverila, že vyhrám. Ale nemala som čo stratiť.

Peklo mám dostatočne plné a zakázať cesty na zem mi nemôžete ani vy. A on bol len človek a mne žiadny doteraz neodolal. Kritická bola chvíľa, keď sa mu tak intenzívne vybavila spomienka na vaše slová. Verila som, že ste vyhrali, ale ja som vám hovorila, že láska je silnejšia ako všetky zásady."

"Ale mňa miloval tiež a prinajmenšom tak ako teba."

"Áno, ale pre dve príčiny ste nemali šancu vyhrať. Neboli ste tam, nemohli ste pripomínať staré učenia. Ale to by nestačilo. Pane, stvorili ste ich, ale nepoznáte ich. Jeho láska k vám bola úctou k bohu, zatiaľ čo láska ku mne uspokojovala to, čo je zakorenené najhlbšie v človeku, márnomyseľnosť, samolúbošť.

Čo je každému človeku vzácnejšie- láska k inému alebo sebe? Myslím, že na túto otázku ste našli odpoveď práve teraz."

Zachvel sa. Ak je to pravda, načo ešte žiť, keď aj najlepší z ľudí podľahol tak ľahko, neunikol tak jednoduchým nástrahám.

"Pane," prerušila jeho myšlienky, "ako výhru chcem jeho."

"Nie," odpovedal prudko.

"Áno. Musím ho mať. Sľúbili ste, že môžem dostať čokoľvek."

"Ale prečo práve jeho? Prečo ho nemôžeš nechať na pokoji? Nemyslíš, že už dostatočne trpel, nenatrápila si sa ho dosť?"

"Chcem ho, inak by som mohla skončiť ako on. Keď vchádzal do Brány, nevedela som, čo vlastne chcem, či lásku alebo výhru, či ho chcem ponižovať, alebo naozaj milovať, ako som mu nahovorila. Pani Pekiel nesmie mať podobné pochybnosti, preto mi zostáva len jedno..."

Nie, pomyslel si, nedostaneš ho. Ešte existuje možnosť, ako ho zachrániť a poraziť ňu. Bude to trpká výhra, ale aspoň toto som mu dlžný.

"Miriem," povedal, "ešte sme neskončili. Vieš dobre, že mám ešte jedno právo, právo určiť Toho, ktorý Vstúpi. Mtreis sa ním stane."

Častice okolo neho rozpačito zmíkli, ale len na sekundu.

"Ste krutejší ako ja, Pane," ozvali sa ticho. "Chcete ma vydierať. Viete, že do Brány nevstúpim. Ale nevyhráte, pretože on musí vstúpiť dobrovoľne a to ešte jakživ žiadny smrteľník neurobil."

* * *

Už nebol Mtreisom Parqful, Tým, ktorý nepozná strach. Uvidieť démonov pekla čo i len na sekundu poznačí každého človeka naveky. Nechcel si ani predstaviť, čo sa skrýva za maskou Miriem, keď krásne jazdkyne, ktoré ju sprevádzali sa v Bráne zmenili na polotiene z najtemnejších ľudských snov, bytosti spájajúce oheň s tmou v nevidanej symbióze zla.

Už ju nechcel nikdy vidieť, nikdy. Vedel, kto mal pravdu. Okolo neho sa mihali diabli, ale bol príliš otupený náhlou zmenou a predchádzajúcimi víziami, aby sa dal príliš vyvieť z rovnováhy. Ocitol sa v stave absolútnej apatie, ľahostajnosti ku všetkému okolo, chcel už len zomrieť.

Zrazu oheň pohasol a tma zmizla. Ocitol sa v bielom priestore a pred ním stáli Majster a Miriem.

Chcela niečo povedať a naznačila rukou gesto, ale Majster ju zadržal a prehovoril:

"Mtreis, v твоjich rukách je osud tohoto sveta. Teraz si v stave, keď si schopný prijať aj najneuveriteľnejšie skutočnosti.

Asfalas je svetom, ktorý bol daný mne a Waqrelue do rúk len pre naše potešenie. Môžeme uskutočniť všetko, čo nás napadne, len nesmieme vyhubiť ľudský rod.

Sami nevieme, kto nám dal do daru celý svet, nevieme, odkiaľ sme dostali do rúk silu byť bohmi. Vieme len jedno: keď už nebudeme schopní tu žiť, príliš znudení alebo zhnusení, môžeme odísť Bránou Večnosti.

Nie tým drobným nezmyslom, ktorý si videl. Ozajstnou Bránou do iného sveta, inej dimenzie.

Tam však už nebudeme bohmi, ale niečím obyčajným, drobnou smietkou pod trónmi mocných.

A len niekto naozaj silný môže preniknúť do ďalšieho sveta a z neho do nasledujúceho.

Brán je vraj päť a za piatou sa skrýva Večnosť, rovnako nekonečná ako mrazivá. A ten, kto prejde piatou Bránou, bude vládcom Vesmíru.

Naším poslaním je nájsť človeka, ktorý by toho bol možno schopný a prejsť spolu s ním prvou Bránou. Mne prislúcha právo vybrať ho a Miriem a ja s ním musíme odísť.

Aby nekonečná reťaz nebola prerušená, predtým ako odídeme, necháme tu tvoje a Sirieline dieťa, ktoré bude novým bohom Asfalasu."

Vtedy už nedokázal zadržať Miriem, ktorá vykrikla:

"Nepočúvaj ho! Nepovedal ti, prečo sme tak dlho otáľali s výberom Toho, ktorý Prejde Bránou. Uzavreli sme dohodu: ani jednému z nás sa nechcelo odísť niekam, kde nebudeme bohmi, kde nebudeme môcť stavať a rúcať podľa našej ľubovôle. Dohodli sme sa, že nikoho nevyberieme, pokiaľ obaja nebudeme mať pokrk Asfalasu. A vieš prečo to porušil? Kvôli sebe, kvôli svojej porazenej márnomyseľnosti, preto, že som ho porazila. Nemôže to zniesť a chce odísť a tým sa mi pomstiť. Ale ty sa musíš rozhodnúť dobrovoľne. Prosím ťa, nechci odísť! Stvorím ti hocaký raj, urobím hocičo, ale zostaň! Nechcem odchádzať preč z tohoto sveta!"

Mtreis stál zmätene, rozumel sotva polovici z Majstrovej reči. V mozgu uviazli len vety:

"Odísť z tohoto sveta; Tým sa mi pomstiť; Nebudeme bohmi, ale niečím obyčajným."

Nie, netúžil po pomste, ale to, čo navrhoval Majster, dokonale spíňalo všetky jeho túžby: odísť preč z tohoto sveta a dať Miriem okúsiť, aké to je byť bábkou, nie hercom, ktorý ju ovláda.

Obrátil sa k Miriem a hlasom, zdanlivo nenarušeným a pevným, povedal:

"Chcem prejsť Bránou Večnosti, chcem odísť preč."

* * *

Pred nimi sa otvárala cesta zdanlivo utkaná zo zlatých nití, zdanlivo nekonečná, viedla k ozajstnej Bráne.

Bránu predstavovali dva poloblúky, spájajúce sa niekde vysoko v nedohľadne, priamky svetla, za ktorými tentokrát nebola tma, ale žiara, žiara iných svetov.

Trojica kráčala po Svetelnej ceste zdanlivo rovnako istou chôdzou. Majster išiel vpred rýchlymi krokmi človeka, ktorý dosiahol, čo chce a vyhral. V Asfalase bol Pánom a využil naplno svoje možnosti. Dieťa už rástlo a aby sa nemuselo ničoho báť, zanechal mu neporaziteľnú zbraň Tri Hroty a Knihu, ktorú naplnil všetkým, čo o svete vedel.

Waqrelus išla pevne ako odsúdenec, uvedomujúci si, že vpredu ho čaká smrť a neexistuje možnosť záchrany. Vzďala sa, nezáležalo jej na ničom, ani na dcére, pomenovanej po nej, Sirieli.

Mtreisovi sa postupne vyjasňovala hlava, ale neľutoval svoju voľbu. Na svete už pre neho nič dôležité neexistovalo, jediný dôvod jeho života a záujmu kráčal povedľa a bol pre neho navždy stratený.

Tiež mal pocit, že ide na smrť, ale kráčal odhodlane, túžil po nej.

Vedel, prečo sa do Brány nechce Miriem. Ona mala čo stratiť, pravdepodobne veľa. Ale on? Čo môže stratiť človek, ktorý nič nemá?

Zrazu ho ovládol pocit, že koniec koncov nemá prečo ľutovať. Zasmial sa a vykrikol:

"Čoho by som sa mal báť? Nech je tam vpredu hocičo, som človek a ľudia si vždy so všetkým poradili. Vedľa mňa ide žena, ktorú milujem a po ľavom boku môj učiteľ. Mňa už nič nemôže prekvapiť."

Majster sa len trpkosť usmial a vstúpil do Brány.